

MEL

«A Mosoll ha anat creixent un enamorament progressiu vers la Cerdanya»

Viure i pensar la Cerdanya

Des de la meva infantesa he anat aprenent l'amor per la natura. Fou el meu pare qui, abans que ningú, em dugué per moltes i diverses contrades de Catalunya. Més tard, quan tenia dotze anys, vaig aprofundir la coneixença del país dins les activitats cíviqes dels minyons de muntanya. Vaig anar creixent contemplant i estimant una terra, Catalunya, el viure de les seves dones i els seus homes. I tot això, en un temps de limitacions i repressions d'un règim, la dictadura franquista, que no solament ens negava la llengua i la història, sinó que a més pretenia fer-nos creure en una normal manca de llibertats personals i collectives. Fou del mateix país, de la seva gent i les seves contrades, anant i tornant, que vaig entendre que allò no podia ser per sempre.

Als anys 50, de campament, posava per primera vegada els peus a la Cerdanya. Foren diverses estades als boscos de Llès, al llac de l'Orri, i quantitat

de caminades pujant als pics més alts. Vint anys més tard, a principi dels 70, just en tornar dels Estats Units d'Amèrica, vaig llogar una casa a Prullans, i quasi m'estableixo en un prat que era d'en Salvador de la Torre. Però, fou aquella una etapa molt agitada, on des de la Universitat vaig començar a treballar amb l'Assemblea d'Intellectuals i després amb l'Assemblea de Catalunya. La tasca política, la semiclandestinitat, les reunions fins a altes hores de la matinada m'anaven xuclant cap a un intens ritme de vida, i sovint passava ben de matinada la Collada camí de Prullans.

Anys més tard, amb una normal consolidació de la vida del país, va renéixer en mi la fallera per la Cerdanya. L'any 1982, mitjançant uns amics, vaig saber que podia trobar una casa en un poble anomenat Mosoll, per a mi fins aleshores desconegut. (Més tard recordaria que a prop, a Can Quico Vidal de

«En els meus projectes de futur hi ha la voluntat de ser un ceretà més».

Sanavastre, havia passat uns dies a l'estiu de 1977). Abans d'arribar a la casa vaig topar-me amb una casa ceretana tancada, i encuriósit vaig demanar als seus propietaris si la llogarien. Fou així que vaig encetar una relació d'amistat amb la M. Antònia i en Peret. Mai oblidaré la nit del 8 de desembre de 1982, el dia que ho decidíem, acompanyats d'una intensa nevada a la plana, com poques n'he vist des d'aleshores.

I així a Mosoll ha anat creixent un enamorament progressiu vers la Cerdanya: afortunat com he estat per la gent ceretana que he conegut i m'ha envoltat; descobrint cada dia un nou racó; passant les estones a la neu, als prats, als pics; traginant llenya, llegint a la mansarda, badant al sol. Fins i tot, l'any 1985, l'alcalde de Das ens va casar a la Teresa i a mi al magnífic ajuntament.

Tinc força temors sobre el futur de la comarca. Aquí hi ha riquesa per a tothom i cal que creixi i es distribueixi. I això és bo. Però mantenint l'equilibri de la Cerdanya. Ara planegen «febrades d'or i expectatives de benefici fàcil. Es parla de projectes de bogeria: que si un túnel a la Vall de la Llosa, que si avions de reacció, etc. Dissortadament es parla menys dels pagesos, de la llet, del rec dels camps, d'asfaltar carreteres de pobles habitats, de millorar les escoles o de dotar la sanitat.

La Cerdanya és rica, però li cal un bon govern de la cosa pública. El seu Consell, els seus representants, les seves entitats haurien de ser conscients que són ells els que han de decidir, i que ningú els ha de substituir. Aquest és el seu repte i la seva responsabilitat. Pensar en tota la Cerdanya, en el seu futur, en el jovent, com una part integrant de Catalunya.

Per això també en els meus projectes de futur hi ha una voluntat d'arrelar-me per sempre a la Cerdanya, posar-me al seu costat i guanyar la consideració d'un ceretà més.

RAFAEL RIBÓ

Rafael Ribó és secretari general del PSUC

MEL